

[Poul Schlüter.]

synes, de er væsentlige. Jeg tænker ikke mindst på ændringsforslag nr. 3 om den nye § 7 i lovforslaget om generelle tilskud til kommunerne. Her indsættes nu en bestemmelse, som berører Københavnsområdet. Jeg tror, det har været klogt at erkende, at det oprindelige byrdefordelingsforslag ikke gav en tilstrækkelig belastning af kommuner med et højt beskatningsgrundlag og et lavt skattetryk i denne del af landet. Der har utvivlsomt været behov for at få frem en midlertidig udligningsordning for Københavnsområdet, og der er altså nu stillet et ændringsforslag herom, som jeg hilser med tilfredshed. Det går i korthed ud på, at kommuner, hvis beskatningsgrundlag pr. indbygger overstiger 105 pct. af områdets gennemsnitlige beskatningsgrundlag, skal svare 1 pct. af den del, der ligger over dette niveau, til de mindre velstående kommuner. Det tror jeg er ramt meget passende. Det må naturligvis være et skøn, som ligger bag denne regel; men jeg synes, at de tal, som er forelagt os, viser, at vi opnår en yderligere udligning, som må være rigtig i Københavnsområdet, der jo er så sammenhængende. Man ser af talopstillingerne, at det formentlig især vil blive Ballerup, Herstederne og Brøndbyernes kommuner, som modtager et udlignings-tilskud fra de velstående kommuner i Københavnsområdet; det synes vi i mit parti er rigtigt, for vi må nu engang erkende, at disse kommuner løser en nødvendig udflytningsopgave til gavn også for de veletablede, ældre kommuner i hovedstadsområdet.

Vi kan altså fuldt ud tiltræde det ændringsforslag, som her er stillet af ministeren. Jeg vil gerne sige, at i den udstrækning, hr. Ove Hansen har del i paterniteten til dette ændringsforslag, vil jeg gerne anerkende det. Til gengæld er jeg lidt ked af, at hr. Ove Hansen selv kun har behersket glæde over denne paternitet, som jeg nok synes ellers han kan være bekendt.

Jeg vil også gerne gøre en betragtning om to af ændringsforslagene til lovforslaget om sygehusvæsenet. Under første behandling i sin tid gav jeg på min gruppes vegne udtryk for, at vi fandt, at lovforslaget nok samlede en for vidtgående kompetence hos vore centrale sundhedsmyndigheder, og jeg sagde, at dette spørgsmål ville vi meget gerne

se blive gjort til genstand for en behandling i udvalget. Det er nu sket, der er kommet ændringsforslag fra indenrigsministeren, og dem er jeg tilfreds med. Vi har jo i udvalget haft en række henvendelser fra kommunal og fra lægelig side, som har understreget den samme betænkelighed ved en for høj grad af kompetence hos den centrale myndighed, og vi har altså nu fået ændringsforslag til §§ 4 og 8 i lovforslaget. Disse ændringsforslag synes jeg er egnede; især er jeg tilfreds med, at der bliver mulighed for iværksættelse af specielle behandlinger på de lokale sygehuse, uden at man i hvert enkelt tilfælde først skal indhente sanktion hos sundhedsmyndighederne centralt. Jeg tror, at det er en menneskeligt klog erkendelse disse ændringsforslag er udtryk for.

Så vil jeg gerne sige om ændringsforslag nr. 8 til § 23, stk. 2, i samme lov, at her er dog tale om, at man bidrager til at løse likviditetsproblemet for amtskommunerne. Vi må alle erkende, at der for amtskommunerne kan blive likviditetsmæssige besværligheder i forbindelse med regnskabsåret 1970-71, men så må man også erkende, at ændringsforslaget her betyder en mærkbar lettelse. Der sker en fremrykning af tidspunktet for udbetalingen af de foreløbige sygehustilskud, der skulle have været udbetalt med $\frac{1}{4}$ i begyndelsen af hvert kvartal i dette regnskabsår; efter ændringsforslaget bliver det nu i stedet således, at man allerede i april måned udbetaler $2\frac{1}{4}$ kvartals rate — en væsentlig lettelse af amternes likviditet, som jeg hilser med tilfredshed.

Man kan naturligvis spørge, som hr. Ove Hansen gjorde på socialdemokratiets vegne, om det er forsvarligt på dette tidspunkt at gennemføre hele denne omfattende reform. I mit parti vil vi svare, at ikke alene er det forsvarligt, fuldt ud forsvarligt, men det er også absolut nødvendigt. Jeg har med stor omhu studeret den mindretalsudtalelse, socialdemokratiet har afgivet i betænkningen. Hovedlinjen i udtalelsen er, at man ønsker, at folketinget afventer den endelige opgavefordeling mellem staten og kommunerne, før man løser byrdefordelingsspørgsmålet. Men det ville jeg dog tro var den dårligste løsning, man kunne vælge, for hvis vi skal være realistiske, må vi nok se i øjnene, at opgavefordelingen ikke kan være klart, før vi er kommet et langt stykke ind